

Sygn. akt II AKa 8/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka

Sędziowie: SA – Małgorzata Mojkowska

SA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz -spr.

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014 r.

sprawy R. B.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 7 października 2013 r. sygn. akt VIII K 323/12

- zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że orzeczoną wobec R. B. karę pozbawienia wolności łagodzi do roku i 6 (sześciu) miesięcy i na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 11 maja 2012 r. do 7 października 2013 r.;

- zasądza od R. B. na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za obie instancje, zwalnia go od wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 7 października 2013 r. sygn. akt VIII K 323/12 **R. B.** uznał za winnego tego, że

w dniu 11 maja 2012 r. w M. ugodził nożem małoletnią A. K. czym spowodował u niej cztery rany klute, powierzchowne, nie powodując uszkodzenia narządów wewnętrznych klatki piersiowej

i jamy brzusznej ani wystąpienia ciężkiego wstrząsu urazowo-krwotocznego, zagrażającego jej życiu, czym spowodował obrażenia określone w art. 157 § 1 k.k., przy czym w chwili popełnienia przestępstwa zdolność rozpoznania przez niego znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, co stanowi czyn określony w art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. B. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 maja 2012 r. do dnia 7 października 2013 r.; zasądził od oskarżonego tytułem opłaty 180,00 (sto osiemdziesiąt złotych) i obciążył go kosztami postępowania w sprawie na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność, surowość, orzeczonej wobec oskarżonego R. B. kary i wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części w postaci złagodzenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się zasadna.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, ocena zasad i dyrektyw sądowego wymiaru kary z art. 53 k.k., jak też prymatu prewencji indywidualnej z art. 54 § 1 k.k., prowadzi do wniosku, że orzeczona wobec R. B. kara pozbawienia wolności razi surowością. Sąd orzekający niesłusznie za okoliczność obciążającą uznał skutek ataku na pokrzywdzoną, bowiem rodzaj doznanych obrażeń należy do znamion ustawowych przypisanego czynu, a zatem decyduje o przyjętej kwalifikacji prawnej przestępstwa

i ustawowym zagrożeniu. Nie wziął natomiast pod uwagę Sąd orzekający, iż oskarżony jest młodocianym a zatem kara mu wymierzona winna mieć charakter wychowawczy. Aczkolwiek wychowawczy charakter kary nie oznacza pobłażliwości dla sprawcy to jednak należy go uwzględnić

w konfrontacji z właściwościami osobistymi i trybem życia oskarżonego. Te ostatnie okoliczności stawiają R. B. w korzystnym świetle.

Z wywiadów sporządzonych przez kuratora w 2012 r., i 2013 r. (k. 228 t. II i k. 352-354 t. II) wynika, że oskarżony ma bardzo dobrą opinię środowiskową, prowadzi ustabilizowany tryb życia, który zakłócony był niezależną od R. B. okolicznością, a mianowicie ciężką chorobą. Nie jest on osobą zdemoralizowaną i – jak podniósł to Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – czyn przez niego popełniony należało uznać za postępowanie incydentalne. Jeśli powyższe powiąże się ze zdecydowanie łagodzącą okolicznością, jaką było ograniczenie w stopniu znacznym czytelności tempore criminis, to orzeczona kara w połowie wysokości ustawowego zagrożenia za przypisany czyn, jest rażąco surowa. Przewaga okoliczności korzystnych dla oskarżonego – sprawcy młodocianego, działającego w warunkach art. 31 § 2 k.k. spowodowała, że Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w zaskarżonej części i orzeczoną karę pozbawienia wolności złagodził do roku i 6 miesięcy, zaliczając na jej poczet stosowny okres tymczasowego aresztowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kara w tej wysokości uwzględnia w odpowiednim stopniu okoliczności łagodzące i obciążające, uwzględniane przy wymiarze kary i czyni zadość prewencji generalnej i indywidualnej. Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (z późn. zm.) o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył jedną opłatę za obie instancje, która zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 w/wym ustawy wynosi 300 zł, stwierdzając jednocześnie, iż Sąd I instancji wymierzył nieprawidłową opłatę, gdyż z uwagi na wysokość orzeczonej kary winna wynosić ona 400 zł. Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił R. B. od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, bowiem uznał, iż byłoby to dla niego zbyt uciążliwe, z uwagi na jego sytuację materialną i brak stałej pracy zarobkowej.

Z tych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.